

# KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.  
Félévre . . . 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni lehet az év folytán minden hónap elején.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-HIVATAL: V. TIZED, N-TEMETŐ-ÚTCA 93. SZ.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlengedés adatik.



Bélyegdíj minden bejelentésért 30 kr.

## Munkára fel!

Egy-két év — s ezer esztendeje, hogy a magyar nemzet e hazába betelepedett; egy néhány esztendő — s a teljesség lett század a mult ölébe hanyatlak.

A tizenkilencedik század nemsokára helyet ad a huszadiknak.

Az emberek érzik ezt s mint az elkésett vándor, sietnek mindenütt, minden téren.

A magyarnak még különös oka is van a sietésre: mostani hazája ezer éves fennállását akarja ünnepelni s ezt az ünnepet szeretné, minél fényesebbé, minél méltóbbá tenni!

Elmaradott városok, mintha századok mulasztását akarnák kipótolni, jóvá tenni: a közlekedésnek vasútvonalait, a kereskedelemnek új, széles-utcaikat nyitnak, tudományok, művészetek fényes palotákat építenek, még pedig szinte mohó sietséggel, hogy a század utolsó napjainak végső sugara megelégedéssel nyugodhassék el a haladás művei mellől.

Ha csak a szomszédban nézünk is szét: csodákat látunk!

Mi volt Félegyháza, Cegléd Kecskeméthez viszonyítva ezeltől 10—15 évvel?

A mai sugárutas Cegléd és Félegyháza dícséretre legyen mondva: közönséges, apró fészék s ma sok van itt is, ott is, a mit méltán irigyelhetünk.

Igenis, Félegyháza, Cegléd bámulatos változáson mentek keresztül s az átalakulás munkája még folyton foly s hozzá igen szerencsés mederben.

Ezt, ha szemünket nem akarjuk behunyni — el kell ismernünk, pedig városunkkal versenyt egyik sem futhat, akár a mult hagyományait, akár a jelen hírnevét, akár a létező intézményeket, akár a vagyonságát vesszük alapul.

Ez a vallomás is mutatja, hogy nem akarunk mi a szomszéd városok részére, Kecskemét rovására, dícsőség csarnokát emelni.

Nem. Hiszen vagy vak vagy elfogult volna az, a ki azt mondaná, hogy Kecskemét nem haladt az utóbbi időben.

Igenis haladt, sőt, ha a papiroson levő határozatokat kész pénznek vesszük — akkor bárki is megelégedhetnék a haladásával.

Csak hogy — sajnos — nálunk is különbség van a határozat, meg a megvalósulás közt.

Reá tudnánk mutatni, egész sereg határozatra, melynek üdvös, sőt szükséges voltát is könnyű volna kimutatni — mégis csak papiroson várják a megvalósulás boldog pillanatát.

Lehet, hogy majd, maguktól is előkerülnek a sorrendbe — de az idő mulik.

Éppen ezért, nem tartjuk fölöslegesnek emlékeztetni hozni, hogy a század vége közeledik!

Bizonyosan dolgot ad a városi főbb hivatalnokoknak a városháza építése, de, hogy csak egyet említsünk, talán annyi dolgot még sem ad, hogy ki ne tűzhetnék a színház, a vígadó helyét s ezen épületek tervére a pályázatot?

Nem tekintve ez épületek elengedhetetlen szükséges voltát, milyen szép volna, ha az ezredéves ünnepére elkészülnének!

Nincs veszedelmesebb, nincs károsabb, mint az építkezésbeni elhamarkodás.

Kell-e erre a kecskeméti embernek példa?

Alig.

Felénk, hogy, ha a pályázatot

idején nem tűzik ki — majd el lesz a dolog hamarkodva.

Mennyire helyén volna pedig, ha városunk végre valahára szert tehetne egy vagy két monumentális, nemes stílusú középületre!

Ámde nagy, nemes művet az ihletés pillanata sugall s mindegyik pillanat nem ilyen . . .

Időt kell adni, hogy a tervekészítésben, minél többen vehessenek részt; időt, hogy a közönség a pályázott tervek megtekintésére alaposan; időt, hogy azokra észrevételeit megtehesse; időt a jól kiválasztott terv megépítéséhez s ez a sok idő még majd nem engedi meg azt sem, hogy e század a határozatban már régen létező épületet meglássa vagy, ha meglátja — akkor — ha sokáig késik a dolog — majd nem lesz a munkában köszönet.

Ezek a gondolatok nem sértési szándékkal tolakodnak tollunkra, csak a városunk iránti szeretet sugallata hozta azokat létre s azon félelem, hogy a szomszéd városok haladásával lépést nem tartva — még elmaradunk.

Városainknak nemcsak tisztviselőik, hanem képviselőik, vagy törvényhatósági testületeik is vannak.

Ezeket kölesönös támogatásra, közös működésre rendelte a törvény.

Ita a tisztviselői kar a végrehajtásban elfáradva, az indítványozás vagy alkotás teréről néha elmarad — vegye kezébe az ügyet a törvényhatósági testület; gyuladjon fel keblében a közügyek iránti általános érdeklődés tüze s világítson oda, a hol az árnyék hiányon borong; melegszen föl a közjóra irányított buzgó tevékenységére.

Igy a haladás terén kifejtendő nemes versenytben semmi esetre sem marad el s ne is maradjon el Kecskemét.

## Emlékirat,

mely 1893. nov. 11-kén délután 3 órakor az új városháza alapjába helyeztetett.

Isten áldása a magyar hazára és városunkra!

Üdvözlét az olvasónak!

Mi Kecskemét törvényhatósági jogal bírósági polgármestere, közönsége, tanácsa és építési bizottsága, ezen emléklap által kívánjuk az utókor tudomására juttatni, hogy Kecskemét város közönsége, — miután az 1746-ban felépített és 1806-ban kibővített egyemeletes városháza épületet közel álló másfél század évig használta, — hivatalainak a közigazgatás érdekeit kielégítő elhelyeztetése és a város emelkedésének előmozdítása végett, 1889. évi november hónap 28-ik napján tartott törvényhatósági bizottsági közgyűlésében 274. sz. a. hozott határozata szerint, a város díszére szolgáló monumentális új városháza épület emelését elrendelte, s ezen épületet az előkészítő munkálatok megtörténte után építtetni kezdte 1893-ik évben.

Egy új városháza épület emelése a város közönségének már rég idő óta és folytonos törekvése tárgyát képezte, s már 1847-ik évben Breier Friderich pesti építész által egy új épületre tervet is készíttetett; mindazáltal, — tekintve az építkezés nagy költségeit, — sikerre csak alapos előkészítés és gondosan kidolgozott pénzügyi terv vezetethetett.

A felépítést elrendelő 1889. évi 274. sz. közgyűlési határozat a m. kir. belügyminiszter által 1890. évi 14.126. sz. alatt hagyatott jóvá, s ennek alapján a terv és költségvetés előállítására végett 1890-ik évben kihirdetett pályázaton a 2500 forintot tevő első díjat

előtte egy magas karcsu alak, a csinos bajszszal árnyalt formás piros száj, mely az övét, mintha csókra ingerelné. Majd imádkozni próbált meg, de imádság helyett újra az a Dénes név jutott eszébe és még azt a szót is utána tette szeretem — szeretlek! mire a szíve még lázasabban dobogott. Forró láz ömlött szét ereiben, s hogy meggyőződjék ébrenlétéről kiesit beleharagott hűs karjaiba, a mit e lázas állapotban szeretne kinyújtani, hogy az előtte levő alakot odavonja a keblére és úgy mondja el neki, a mit érte, gondol, hogy te vagy az, a kit én régóta keresek, kit képzeletben alkottam magamnak. Téged egyedül, csak tégedet tudnának szeretni, örökre híven. Hallod, hogy dobog a szívem — úgy a hogy még soha senkiért nem dobogott! E lázas éj után nem ment el a színházba többé. De Bathó Dénes néhány nap múlva a következő tartalma névtelen levelet kapta.

Uram!

Nevemet nem írom alá e soroknak, melyben arról értesítem, hogy vágyom önnel megismerkedni, de mivel fatálista vagyok, rábizon a sorsra — a véletlenre ezt a dolgot. Ha ön kitalálja, hogy ki vagyok én, úgy adja tudomra pár sorban, ha pedig nem, akkor boesánatot kérek, hogy soraimmal háborgattam. Ha a szíve meg nem sugja kiletemet, egyébként ne kutassa azt, mert úgy sem fogja megtudni tisztelője egy valaki.

És még ugyan az nap délutánján egy titokzatos arcú hordár jelent meg a tanácsoséknál, ki mint mondá csakis a nagyszógos asszonyval négyeszközt kíván beszélni. Az asszony majdnem féláljára fogadta a hordárt, tudta, hogy mitéle küldetésben jár az, ki, midőn a számára hozott levelet odaadta neki, gyorsan eltávozott. Az a levelel így hangzott:

## KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCÁJA.

### Ügy legyen.

— K. J.-nek. —

Mit kívánjak én tenéked  
Kedves kis lány, nyíló rózsá,  
Azt, hogy minden bánatod, búd  
Dőljön össze egy halomba:  
Vagy, hogy arcod rózsapírja  
Vénségre megmaradjon,  
Játszóságod, vig kedélyed  
Holtodiglan el ne hagyjon?

Vagy kívánjak arany várat,  
Ezüst mezőt, rózsás berket,  
Melybe minden szál virágot  
Isten gyémántból teremtet?  
— Nem! Ily nagyot nem kívánok,  
A mi túlság, az megárthat;  
Elég lesz egy kicsiny ház,  
Hagyjuk el az aranyvárat.

Kicsiny háznak az ablaka:  
Nézzen egy kicsinyke kertre,  
Gyémánt rózsabokrok helyett  
Más két virág nyíljék benne.  
Boldogságod fája egyik,  
Másik a te rózsaszálad,  
A melyet én nemsokára  
Kebeledre tűzve lássak.

Márkus Ilona.

### Vagy élni . . .

Vagy élni boldogan te véled drága  
A sivar élet vésez tengerén.  
Látni kis ajkad minden mosolyát, vagy  
Elmenni mélyre, sirba vágyom én.  
Rongy lesz már úgyis az a boldogság, mit  
Ilgérgető reményem ad nekem;  
Almodni rólad jobb a csend hónapban,  
Mint élni nélkülűd szerelmem!

Szerelmed az, mely ott se hagyja békén.  
— Elnyomni azt nem bírja sirhalom. —  
Rajongó lelmem esendes éjszakákon  
Eljárná hozzád édes angyalom.

Te öt nem látod nyugbhelyed körében  
Lezárja álmod a két éjszemet  
Elhordja az ég minden boldog álmát  
Kedves leány, hogy álmodj szépeket!

### Betegség . . .

Németből.

Betegségem oly ritka fajta, hogy  
En ily neműt nem ismerék vala.  
Midőn tavaszolt erdőn jártam én.  
Ott ért utol e furcsa nyavalya.

És mindazóta fogva tart, kínoz.  
Nem segít orvos, nem a gyógyszerék.  
A baj különben barna éjszemű,  
S ha rám mosolyg mindig jobban leszek.

### Idyll.

Németből.

Együtt ülnek kéz a kézben,  
Könyöjük folyt le areukon;  
Ezer kis fény gyúlt épp az égen  
A csendes nyári alkonyon.  
Ezeket látva ifjú szívök:  
Édes reményeivel meztelök:  
Ki tudja anyyi égi láng közt  
Egy tán mégis csak az övék.

Moldovai V. Laci.

### Egy kis történet.

Ita: Nagyné Szűcs Rebeka.

Ida és Dénes mintegy 10 pere óta  
ülnek már halgatagon a kis salonban és az  
a kölesönös halgatás árulta el leginkább,  
hogy fontos mondanivalójuk van, de egyik

sem tudja miként kezdje el. Ida éppen a  
kezügyében levő névjegy kosártartalmával  
babrált, Dénes pedig idegesen lapozgatott  
egy könyvet.

De kell, hogy e két alakot bővebben  
megismertessem az olvasóval. Tehát a férfi  
Dénes egy 28 éves csinos nyulánk barna  
fiatal ember, pénzügyminiszteriumi fogalmazó,  
s Ida az asszony egy idős tanácsosnő  
szép, fiatal, 25 éves felesége.

Néhány héttel előbb ismerkedtek meg,  
még pedig nagyon is regényes módon. A  
véletlen úgy hozta, hogy egyszer a színházban  
a Dénes látésive feltűnően sokat  
foglalkozott a tanácsosék páholyával, melyben  
a tanácsosnő ült férje és egy fiatal  
ember társaságában, s mikor a fiatal asszony  
észrevette ezt az érdeklődést, kiváncsian  
kérdőzködött bámulója ki és mi létről és  
ő is elég gyakran fordította látésővét a  
fiatal ember felé, s midőn az üveglencsék  
összevillantak, mintha nemcsak a tekintet,  
de a szíveket is közelebb hozta volna  
egymáshoz. És ez így tartott jó ideig a  
nélkül, hogy csak egyszer s közelebből  
láthaták volna egymást. De ha véletlenül  
a tanácsosék páholya üres volt. Dénes is  
eltávozott a színházból, mert egyébként az  
előadás sem birt reánéve semmi érdekel.

Az asszonyt is valami eddig még soha  
sem tapasztalt érzés tartotta fogva és egy  
estén, midőn színházból hazatért, s ő  
szobájába tért, lázas remegéssel, dobogó  
szível dobta le magát egy székre, s sokáig  
ült ott gondolataiba merülve. Egyszer csak  
azon vette magát észre, hogy lázas ajkai  
ezt a nevet sugták el többször egymásután:  
Dénes. . . ! Erre ijedten ugrott fel, gyors-  
léptekkel járkálni kezdett, majd fátáradtan  
tért nyugalmra és szeméire álmat értetve  
temette arcát a vánkossá, de hiába bujt a  
csipkés fodrok közé, annál inkább felmerült

előtte egy magas karcsu alak, a csinos  
bajszszal árnyalt formás piros száj, mely  
az övét, mintha csókra ingerelné. Majd  
imádkozni próbált meg, de imádság helyett  
újra az a Dénes név jutott eszébe és még  
azt a szót is utána tette szeretem — szeret-  
lek! mire a szíve még lázasabban dobogott.  
Forró láz ömlött szét ereiben, s hogy meggyőződjék  
ébrenlétéről kiesit beleharagott hűs karjaiba,  
a mit e lázas állapotban szeretne kinyújtani,  
hogy az előtte levő alakot odavonja a keblére  
és úgy mondja el neki, a mit érte, gondol, hogy te  
vagy az, a kit én régóta keresek, kit képzeletben  
alkottam magamnak. Téged egyedül, csak tégedet  
tudnának szeretni, örökre híven. Hallod, hogy  
dobog a szívem — úgy a hogy még soha senkiért  
nem dobogott! E lázas éj után nem ment el a  
színházba többé. De Bathó Dénes néhány nap  
múlva a következő tartalma névtelen levelet  
kapta.

Uram!

Nevemet nem írom alá e soroknak,  
melyben arról értesítem, hogy vágyom  
önnel megismerkedni, de mivel fatálista  
vagyok, rábizon a sorsra — a véletlenre ezt  
a dolgot. Ha ön kitalálja, hogy ki vagyok  
én, úgy adja tudomra pár sorban, ha pedig  
nem, akkor boesánatot kérek, hogy soraimmal  
háborgattam. Ha a szíve meg nem sugja  
kiletemet, egyébként ne kutassa azt, mert  
úgy sem fogja megtudni tisztelője egy valaki.

És még ugyan az nap délutánján egy  
titokzatos arcú hordár jelent meg a tanácsoséknál,  
ki mint mondá csakis a nagyszógos  
asszonyval négyeszközt kíván beszélni. Az  
asszony majdnem féláljára fogadta a  
hordárt, tudta, hogy mitéle küldetésben  
jár az, ki, midőn a számára hozott levelet  
odaadta neki, gyorsan eltávozott. Az a  
levelel így hangzott:











### Felhívás Jókai Mór tisztelőihez.

Ország szerint tudva van, hogy a nemzet koszorús írója Jókai Mór, ötven éves irói pályájának öröm-ünnepét készílt megülni. Ez önnep országos lesz és nemzeti, és mint egy illatos bokréta lesz oda tüze a közelgő 1894. esztendő homlokára, mert ez év januárius 6-ika lesz a napja. És mind amaz ünneplésnek, melyet a működő bizottság és napra terve, ugyszólván édes és értékes magva lesz az maradandó emlék, melynek érdekében e sorokkal fordulunk Jókai Mór tisztelőihez, mely elnevezés alá méltán foglalható a nemzet színe-jáva, rang-, rend- és osztálybeli különbség nélkül.

Egy gondolat kapta meg legjobban mind az elméket, a melyek ez önnep előkészítésében részt vettek, a gondolat: országos ünnepeket és napra terve emléket is adni e napról és benne egyszerűsége mind kettős értelmű jutalmat, az önnepelőnek az ő saját alkotásai révén. Megáldott tejére két ágából tonni koszorút: egy ágából, a mely díszíti és egyből, a mely védi és óvja. Egy ág az erkölcsi dísz, egy ág az anyagi jutalom s a kettő ölelkezőn a költő homlokán, híressé nemzete háláját s az ő dicsőségét egyben.

Allana pedig ez emlék összes eddig megírt és ez önnep lezárásáig megírandó munkáinak nemzeti díszkiadásából. Az egész Jókai, a mit az ő szelleme ötven év alatt létrehozott, együtt mint impozáns képe egy nagy pályának, szemünk elé állítva ez óriás, e korszakos munkáit, az irói hatalmasság, e fenomenális pályafutás, mint a költőnek dicsőségét és jutalmát.

Maradandó becsü emlék legyen az, a melylyel mi a jubileum napját az irodalom történetébe beiktatjuk. Örök időkre szóló, beszédes mű, a mely a költőrel és az ő génuszát megbecsülő nemzetrel több dicsőséget fog hirdetni jövőző századoknak, mint bármennyi lelkes üdvözölő beszéd, ékes, virágos, ünneptózt. Ugy óhajtanók, hogy ezuttal az összeg, a melyet vármegyék, városok, egyesületek, testületek más alkalomkor jubileumi bankettre és külső cífraszóokra fordítanak, hasznos, érdemes emléknékn szolgáljon alapul. Ebből a pénzből készüljön el a díszkiadás, a melylyel magunkat ajándékozunk meg és teljen ki az a tisztelet, a melyet a félszázadon keresztül születlenül nekünk dolgozó költőnek még mindig a tartozás érzetével átnyújtunk.

Mert a kiadás árának a fele fedezze a kiadás költségét, fele pedig legyen a költőnek a nemzetből veendő tiszteletdíja.

Ezer aláírásra van szükség, hogy e kiadás létrejöhessen; az előzetési ár 200 frt és így 100,000 frt lesz a tiszteletdíj.

Nem kétkelhetünk abban, hogy a mikor Jókai Mór műveiről van szó, lesz az országban ezer ember, testület, hatóság, a ki ezt a nemzeti díszkiadást megszerezve hozzájárul a költő jubileumának méltó megünnepléséhez.

Erre az aláírásra, erre a szép, nagy és hálás cselekedetre hívjuk fel Jókai Mór tisztelőinek fényes táborát.

Nem arra szólítunk benneteket, ó magyarok, hogy ajándékok, hogy alamisznát adjatok annak, a ki a tiszteletökben szerzett halhatatlanságot; ezt már megtették ti is másokkal, megtették más nemzetek is. Hanem szólítunk arra, szólítjuk a magyar értelmiség virágát arra, hogy ketten egymást fölmagasztaljátok: a költő kezébe tévén egy nagy élet nagy munkáját, ti pedig a költő kezébe érte az elismerést.

A ki ifjúságunkat bűbajos szavával megaranyozta; a ki lelkünket táplálta reménytelen időkben; a ki örömnök, a ki gyönyörünk, a ki vigaszunk volt életünk minden szakában; a ki áldásunk volt, megtöltvén a szellem, az erkölcs, a hit, a fölemelkedés, a hazafiság kínosával a mi szívünk tarait: Gyertek mind, öregek, ifjak, urak, polgárok, hölgyöknek neki mi vizsont, aranyozunk meg életé alkotmányt szeretetünk, lelkesedésünk örök ifjúságával.

Aldjuk a gondviselést, hogy nekünk adta Jókai Mór, a ki a magyar faj minden fényességével, a nagy talentum minden varázásával, nemzete büszkeségével, idegen népek irigységének méltó tárgya, egy felszárad ragyogványa a magyar irodalomban, nyelvünk felvirágzásának egyik forrása, a kinek meselő ajakán három nemzedék csügg elandolva, elbűvölve.

Irodalomtörténetünk csonka az ő neve nélkül, műveltségünk csonka az ő művei nélkül; dicsőségünk csonka az ő híre nélkül.

Mely magyar könyves-ház, mely magyar asztal nem üres az ő összes munkáinak e

nemzeti díszkiadása, az ő jubileuma e kedves emléke nélkül?

A kinek a házában már van Jókai-ja — ha részben, ha egészben — az juttassa azt, a mi je van, a nálánál szegényebbnek és siessen hozzánk, hogy biztosítsa magának az örömnépei kiadást.

És nem csak egyházi főméltóságok, nem csak főurak, nem csak egyesek, kiket a sors vagy szorgalom a bőség áldásaihoz juttatott, bármely renden legyenek is, hanem ti városok, közhatalmások, testületek és vállalatok: mind halljátok meg e szózatunkat és siessetek aláírásokkal lehetővé tenni és biztosítani e lelkes vállalkozást, juttatván törvényhatósági, városi, egyesületi, intézeti, iskolai könyvtáraknak ebből a szép és nemes emlékből egy-egy példányt, hogy mindenütt legyen fogható jel és szózatok hirdetője a léleknek, mely mindnyájunkban lakozik. Hadd mondják el a később is, kezökbe vévén a nemzeti díszkiadás egy-egy példányát, kősz ivadékok:

Az a nemzedék tudta a kötelezőségeit és teljesítette is azok iránt, a kik eredményesen szolgálták a nemzet dicsőségét.

Erre a feladatára hívjuk el a nemzet fiait, és hogy nem hiába hívjuk: a fényes eredmény fogja megmutatni.

Budapestben, 1893. október 30.

A Jókai-jubileum nagybizottságának elnöksége:

Védnök: József fh.

Beöthy József, Br. Eötvös Loránt, főtitkár, elnök.

Dizsennők: Vaszari Kolos, B. Vay Miklós.

Tisztelt olvasó közönség!

A Jókai jubileum bizottságának felkérése folytán van szerencsém kijelenteni, hogy Jókai Mórnak városunk s hazánk nagy fiának, a kiváló írónak műveire előfizetést én is szívesen elfogadok s a szerkesztőségben kitett íven aláírók előfizetési pénzt az szerkesztőség költségén rendelkezése helyére juttatom.

Kelt Kecskeméten, 1893. nov. 7.

Dalotti Ödön szerkesztő.

### Mi Kecskemét törvényhatósági jogú város polgármestere és közönsége

jelen levelünkben adjuk emlékeztül mindazoknak, a kiket illet, hogy mivel a polgári erény fődíszte leginkább az érdemes férfiak kitüntetésében és hasznos szolgálataik méltányos elismerésében áll, méltó tekintetbe vévén azon hasznos szolgálatakat és ezen szolgálatok által szerzett kiváló érdemeket, melyeket nagyságos

### Jókai Mór országgyűlési képviselő úr,

a nemzet koszorús költője és legnagyobb regényírója, 50 évvel tevő irói működése alatt, a magyar nemzet és haza közjává, a magyar nyelv és irodalom emelése körül folytonosan tanusított, úgy, hogy ezen irói működése által a magyar nyelvnek és irodalomnak a külföld előtt is tiszteletet szerzett: mindezen hasznos és odaadó szolgálatainak és érdemeinek elismerésül, valamint bensőleg érzet vonzódásunk és hazafini tiszteletünk nyilvánításául, — kedves visszaemlékezéssel arra is, hogy ifjúságának egy részét városunk falai között töltötte és iskoláink látogatta. — azon hatósági jogunknál fogva, melyet apostoli koronás király urunk Ő Felsége, a magyar haza és nemzet, valamint törvényhatósági jogú városunk egyetemének közjává gyakorolunk, fentebb teljes tisztelettel megnevezett nagyságos

### Jókai Mór urat

ezennel városunk diszpolgárává megválasztjuk és városunk polgárai sorába iktatjuk, adván és engedvén jelen diszpolgári oklevelünk erejével Ő Nagysága részére jogot és engedélyt, hogy mindazon szabadalmakat, jogokat és engedményeket, melyeknek városunk rendes polgárai gyakorlatában, élvezetében és használatában vannak, — mindazáltal az azokkal kapcsolatos kötelezettségek mellett, — szabadon és háborítlanul gyakorolhassa, élvezhesse és használhassa.

Minek hitelére, s állandó bizonyosságára jelen diszpolgári oklevelünket városunk pecsétével erősítve kiadtuk. Kelt Kecskeméten, az ezernyolcszáz-

kilencvenharmadik év ápril havának huszonegyedik napján tartott törvényhatósági rendes havi közgyűlésünkben.

Ifj. Bagi László, Lestár Péter, főjegyző, kir. tanácsos, polgármester.

### „Kecskemét, mint a Nagy-körös—késkei vasút legújabb versenytársa”.

Ez a címe tisztelt lapársunk, a „Nagy-Körös Hírlap” nov. 5-diki vezércikkének, a melyben azt beszéli el, hogy Zombory László, városunk t. főjegyzése, mint a polgármester helyettesítője október 29-dikén Weber Ede és b. Fechtig Imre társaságában az ő- és új-késkei előjárósággal a vasútügyben miként értekezett.

Zombory L. ír ugyanis előterjesztette, hogy Kecskemét a Tiszától a Dunáig terjedő vasút építését tervezze a Kecskemét—Tisza rész építését már a jövő év végén megkezdendő, kérdést intéz a megjelentekhez: vajon helyeslik-e a tervet elvileg nincsenek-e más iránynak lehetne? Erre az új-késkeiek kijelentették, hogy ők lehetnek nincsenek s a Kecskemét—inokai kompig tervezett vonalnak előnyt adnak a Nagy-körös—késkei fölött; az ő-késkeiek jegyzője pedig bár a tervet helyesli, mivel szavát adta a Nagy-körös—késkei érdekeltiségnek pár heti halasztást kér a végleges válasz megadásáig. Zombory erre azt tanácsolta, hogy a hozzájárulási összeget szavazza meg úgy, hogy annak adja oda, a ki előbb épít.

Ennek előrebocsátása után igen kíméletesen, igen simán szól hozzá a kérdéshez, úgy hogy a tárgyilagossá irályhoz igen szívesen gratulálunk, engedje meg azonban, a tisztelt cikkirő, hogy némely állítására némi helyreigazító észrevételt tegyünk.

Azt mondja a cikk címe: Kecskemét a Nagy-körös—késkei vasútnak legújabb versenytársa, a mivel az van mondva, hogy mikor már a Nagy-körös—késkei vasút rendezet volna — akkor áll elő Kecskemét egy új tervvel, a Nagy körös—késkei vonalnak megújítására.

Itt tévedés van.

A késkemét—ughi vasút terve sokkal régebb keletű a Nagy-körös—késkeiél s e vonalra Kecskemét akkor szavazta meg a segélyt, a mikor a másik vonalról még a közönség nem is álmodott. Igaz, hogy a végállomáson módosítás történt újabb s éppen ez vitte rá az érdekelteket a késkei érdekésére.

Hogy az érdekeltység, a vonal irányába eső községeket igyekezik megnyerni az igen természetes, hogy azonban csak most fog hozzá, a s a terv mostani módosítása folytán nagyon érthető, s tekintve az előzmények korát még az illendőség kérdése sínosan érintve, pedig anyagi ügyekben az „illik” „nem illik” nem szokott szigorúan szem előtt tartatni.

Továbbá a cikk a Kecskemét—inokai komp közti vonalra építendő vasúttérvt „a legegőben levőnek” mondja a Nagy-körös—késkeivel szemben, a melyet „biztos vasúttérvt-nek” nevez.

Bármily hálás tréfálkozású tárgyaló kinközik is a „levegőben levő” kifejezés, nem kapaszkodunk bele, hanem a kifejezést kivánt gondolathoz szólunk egészen komolyan.

Mi azt hisszük, hogy ma még mind a két terv legegőben egyik éppen úgy megüthet, mint a másik. Egy kis különbség azonban mégis van a kettő között s ez a különbség határozottan a Kecskemét—inokai komp közötti vonal részére billenti a mérleg serpenyőjét.

Mig ugyanis a Nagy-körös—késkei vonal létesülése Új-Késke elhatározásától függ, a „Nagy-Körös Hírlap” cikkirője szerint is, azon Új-Késkei községétől, a melynek előjárósága a Kecskemét—inokai komp terv mellett nyilatkozott s arra 80,000 forintot tel is ajánlott, addig ez utóbbi vonal kiépítőinek pénze együtt van s tervök kivétel, ha megkönnyíti is a környék felkarolása, de a megvalósulást most már az új-késkei elhatározás nem függesztheti fel, nem teheti semmivé.

Ez a különbség — azt hisszük nem jelentéktelen s ennek előnye — Kecskemét. Egyébiránt mi megvalljuk, hogy a Nagy-körös—késkei vonal kiépüléséhez a hozzáköött vérmes reményeket, túlzottan tekintjük s éppen azért, ha ki nem épül a vonal, abban meg a kárt nem találjuk meg.

Különbet vétehdetünk. Akár tévedünk azonban, akár nem, mivel Nagy-Körös irányadó körei ragaszkodnak a tervhez: melegen óhajtuk, hogy vágyaik oelt érjenek.

A Kecskemét—ughi vonal bizonyosan kiépül, de miért ne épülhetne ki azért a Nagy-körös—késkei is?

Épüljön ki mind a kettő. Ez legalább arra is jó lesz, hogy kitűnjék: olyan szerencsés válatat-e a Nagy-körös—késkei vonal kiépítése Nagy-Körösre, mint azt a szomszédban hiszik.

### Csongrádi időjárás följegyzések.

Bodor Ferenc városi rajztanár úr szíves előzetkenyegre folytán vált lehetővé ez érdekes és értékes jegyzetek közé tétele. Blázsiák Pál csongrádi polgár 21 éves korában kezdte el a jegyzetést és kintartón vezetete 63 éves koráig. Belőle csak a politikai vonatkozásokat és az időjárásról független események fölsorolását hagytuk el, a többi adjuk lehetőleg az ő zamatos, tőről metszett eredeti magyar nyelvzetén.

1821. Minden félének jó ideje volt, a búzának köbfe volt 3—4 frt, az árpnak 2 frt 1 tallér, a zabnak 1 frt meg 15 garas, a borknak pedig 6 frton fölül nem volt az ára.

1822. Az egész telet sohasem tudták volna, hogy tél-e vagy nyár, olyan jó idők voltak; el is kezdte az ég menydörgés hamar, Gergely előtt való nap, márciusnak 11-ik napján az alpari templomot megütötte a mennykő; semmi életnek nem volt ideje, kivált a tavaszaknak, hanem a borknak jó ideje volt, kivált a fehérnek, akója kelt 7—4 frtért is; a nyara száraz volt, a búzának köbfe keletgett 5—8 frtkon.

1823. A telet igen keményen és tartósan tartott, a tavaszának az eleje igen szépen kezdte, de az utolj sok széllel és hideggel végzte; a nyarán igen nagy esőszakadások voltak, hanem közben nagy melegek is. Az életek közt a kölesnek legjobb ideje volt és más egyéb tavaszának. A búzának igen vékony ideje volt, mert a tisztabúza csak semmivé vált; a borknak is csak vékony ideje volt; a búzának köbfe 3—4 frt, az árpnak 2 frt, a zabnak 1 tallér. A vörös borknak akója 3—4 frt, a fehérnek 5 és 5-ödfél.

1824. esztendőről való emlékezet. 3 és 4 frton ment a borknak akója, a búzának 3 és 4 frton köbfe, az árpnak 1 frt 1 talléron, a zabnak csakúgy.

1825. A búzának jó ideje volt, köbfe keletgett 3 frton, 4-en is, ki mecsodát volt, az árpnak és zabnak ára 1 frt és 1 tallér, a borknak akója 6 frt.

1826. A termésnek csakolyan ideje volt és úgy kielégített, mint az előtte való esztendőben.

1827. A tele keményen és tartósan nem tartott, csak kegyesen folytatta idejét. A gabonának nagy ideje nem volt a nagy meleg miatt, a borknak ugyan sehol sem volt ideje, ment akója 6—9 frton a veresnek. 8—10 frtkon pedig a fehérnek. A gabonának mindjárt nyáron ment föl az ára 5—10 frtra, 12-re és telen 14-re; tavasszal úgy ment lejjebb, mint a telen ment föl, hogy ősszel be nem örülhetek a rossz víz végett.

1828. Sem tele, sem nyara kegyetlen nem volt, hanem inkább kegyes; mindenek volt ideje, búzának és borknak; a búzának köbfe keletgett 4—5 frton, az árpnak köbfe 2—3 frton, a zabnak csakúgy, a borknak pedig akója kelt 5—6 frton.

1829. Nyara szépen és kegyesen ment végbe: minden félének volt jó ideje, hanem a tele hamar elkezdődött, 15-ik novemberben lesett a hó és 18 hétig egyaránt tartott, de a mellett még nagy hidegek is voltak és a hónap a vastagsága 2 láb, hegyenvölgyön egyaránt.

1830. A hogy a nagy hónak a vize elment, sohasem azott meg a föld, mindenféle gabonának vékony ideje volt. A hóveszél után igen nagy áríz lett, sok helyeken a kőhidat elszaggatta. A nyár is még különös emlékezetes, kimondhatatlan száraz volt, úgy hogy majd minden kisült a melegség végett; a búzának köbfe 5—11 frton, a borknak akója keletgett 3—10 frt, a buza pedig felment 14 frt.

1831. A tele jó ment végbe és hamar kiesztett, a tavasza igen szépen és gyönyörűn tartott; azt mondták a régi öregek is, hogy még ilyen tavaszt régen láttak. A nyara pedig sok esővel járt, az esők pedig hasznosok voltak, mert úgy megneveltek mindenfélét, hogy még a nyomást és baromjárt is meg lehetett kasználni, mindenfélét igen nagyon nevelt, különös szélvész volt júniusnak 26-ik napján azaz Jeremias napján, hogy még 70 esztendő emberek sem értek olyant, — az életet és gabonát és az épületeket, meg a malmokat, meg a tornyot is elpusztította. Bezzeg megmutatta a nagy szélvész a veszedelmet, mert mindjárt elérkezett a nagy mirigy halál, a mely tartott 31 napokig, meghalt pedig 831 lélek; de voltak olyan veszedelemben, hogy azt mondtuk, talán egy ember sem marad meg, mert a halott hordó kocsik úgy zörögtek, mint szüretkor a kocsik. A gabonának vékony ideje volt, mert a nagy szél őssztörte, a borknak pedig jó ideje volt.

1832. A tele sem kegyes, sem rendetlen nem volt, hanem a nyara sok természéssel ment, miért a búzának köbfe 3—5 frton, az árpa 1—2 frton, a zab 10—25 garason kelt, a borknak pedig nem nagy ideje volt, mert a hideg ősz hamar elérkezett, de a mellett nagyon jó lett az ára, volt 8—9 frtkon.

(Folytatása következik.)



## Színház.

A harmadik hét nagyobb zökenések és különösebb művészi eredmények nélkül folyt le. Az operette dominált, közben volt egy komolyabb drámai est is: a mikor Dobsa Lajosnak egy történelmi darabja került színrre. Az időjárás éppen nem kedvezett a színházba járásnak, a törzslátogatók s a szelvény-bérlők azonban kitaraktak híven.

Szoljaunk előbb, már ritkaságánál fogva is a történelmi dráma-estéről. Hétfőn, e hó 6-án került színrre V. László. Soha sem tudtuk megérteni, mit kedvelnek ezen a darabon a vidéki színeztek. És bár erősen tiltakozott ellene a fővárosi kritika a budai színikörben évről-évre feljárt e darab, hol eredeti címén, hol mint „Hunyadi László halála” hol kombinálva (mint most nálunk is). Úrés pathos, hazafias sallangok, pityergős érzelmek lehetetlen alakok segélyével jászódik le benne. V. László és Hunyadi Lászlónak éppen nem drámai históriája. Csodálatos, hogy ha ez a tárgy annyira kedves színészeinknek, miért nem inkább Hugo Károlynak erősebb alapon álló „Egy magyar király” at veszik elő, melyben legalább éri a drámai vénája s a nyelv, ha darabos is, de nem dagályos. Az előadás különben türhető volt s Baginak (címszerep), Márkus Ilona asszonynak (Rónow Agnes), Réteinek (Hunyadi László) néhány sikerült jelenetét a kis számú közönség élénken tapasztalta. A többiek is igyekeztek jól szavalni és szenvedélyteljesen játszani. A „Bánk bán” szombati előadása ilyenformán elég jónak ígérkezik.

Egy estét a vígjáték foglalt el. Szerdán 8-án, „A megboldogult” került színrre, nem oly készületlenül mint a minap a „Válás után”, de nem is oly kerekded öszjátékkal, mint „A pezsgő”. A közepes számú közönség mulatott a bohó helyzeteken és jóakarattal fogadta a szereplők: Bagi, Márkus Ilona, N. Bodrog Lina, Gyöző, Réti, Beckói igyekezett. Hogy egy-egy jelenet még a bohózáti színvonalon is aludt maradt és már-már pusztá komédiázásra vált, az a „Válás után”-estén tapasztalható után, fel sem tűnt.

Vasárnap 5-én, „A falu rossz” járta szép számú közönség előtt. Taps volt bőven s Réti (Göndör Sándor), Mészáros Kornélia asszony (Finom Rózi) dalait meg is újratették. Beckói a baktert bohózatosan játszta, a mi által teljesen kiforgatta valójából. Demény, Timárné, N. Bodrog Lina jók voltak, de a többi szereplők mintha még a „Cigánybáró”-t folytatták volna.

Az operette esteknek volt legnagyobb közönségük. A „Cigánybáró” (4-én) nehézként látszott ugyan Mészáros Kornélia, Timárné Róza és Nógrádi hangjához, úgy hogy csak a második felvonásban tudott nekünk teljesen érvényesülni. A szép finálék és együttesek tönkre mentek a kar hangzavarán, mely még Gyarmathy és Beckói mókájánál, s Képes Lórika (Arzene) magyar kiejtésénél is élvezhetőbb valami.

„A szultán” megismételése (7-én) szintén nagy közönséget vonzott, a dallamos operette nem vesztett vonzerejéből. Mészáros Kornélia s Ottinger Aranka az énekes partikheában, Beckói, Réti és R. Nagy Gyula a komikus jelenésekben teljes sikerrel működtek közre. Csak egy folta volt az estnek: a zabolázhatatlan énekkar.

A „Koldús diák” előadását (nov. 9-én) közepes számú közönség hallgatta, mely teljes szívvel tapost Nógrádi (címszerep) kellemes tenorjának, Ottinger Aranka k.a. (Laura) erőteljes hangjának s biztos énekeknek, Mészáros Kornélia (Broniszlava) juédvű játéknak, meg is ismételtette duntját Réteivel (Jan Janicki), Beckói (Ollendorf ezredes) vaskos humorral játszott, a színház közvetlen tárgykára is faragva kuplét; Timárné asszony, R. Nagy Gyula (zenegrot), Kovacsicsné (Éva) egészítették ki a dícséretes ensembleset. Minthogy ők vezették ezúttal az együtteseket, a kar sem bántotta annyira fülünket. L+B.

## IRODALOM.

— Miért nagy az adó? című műre hirtet előfizetést Kinszler Gyula. A mű igen gyakorlatias ismereteket közöl, nevezetesen az adózók összerésásától kezdve az adó bevételéig minden mozzanatot ismertet s a különböző adókulcsokat is tartalmazza a mű, szóval megismertet az adókövetéssel, tehát, ha többit vetettek reánk a törvényes öszszegnél magunk meg tudhatjuk s felebezhajjuk is. A mű ára 1 50 kr., mely öszszegt a Pallas irodalmi és nyomodai részvénnyársasághoz kell küldeni Budapestre keoskeméti-utcsába.

— Megjelent a „Jó egészség” naptára a magyar nép számára az országos közegészségi egyesület kiadásában az 1894. évre. Ez a rendkívül izléses népkalendárium változatos, mulattató tartalmával és szép kiállításával már meghódította a magyar népet és évről-évre több példányban terjed

el és szorítja ki az egyéb kalendáriumokat. A legújabb harmadik évfolyamban is türül metszett eredeti cikkeivel kedveskednek legjobb írónak a népek kerülve, mindenütt a tudakosságát. „Órse néni meséje” (Vilmától), „A jó atyafák” (Tóth Bélától), „A tanács világában” (Sebök Zsigmondtól), „Egy gyerek, semmi gyerek” (Rákosi Viktortól) mindmegannyi elbeszélésbe burkolt jó tanács a népek s az orvosok is, kik közül Csatáry Lajos, Csapodi Istvánt, Rákosi Bélát, Szendefly Aladárt és Szontagh Tamást említhetjük meg, könnyen érthető módon tanítják a népet az egészséges megóvására. Különösen hasznos része a naptárnak, a munkások betegségeiről szóló cikk, melyben minden foglalkozásnak és mesterségnek megvannak írva az egészségi szabályai, még pedig betűrendbe szedve, hogy kiki megtalálja a magát. Végtül egy utmutató szegény betegek számára, kik ismeretlenek Budapesten, a szokásos vásári mutató stb. S a komoly alaphang sikerült élecek derítik föl szép rajzokkal ékítve. Izeltől egyet: — Itt az orvosság, ebből adjon minden két órában a feleségének. De el ne felejtse, hogy hüvös helyen kell tartani, mert megromlik. — Igenis doktor ur, mond a paraszt. — Azzal haza megy és leviszi a pincébe — a beteg asszonyt. A naptár ára 30 kr., de a ki 2—10 példányt rendel, az példányonként 27 krajcárért, 11—50 példányig 25 krért, 50 példányon felül 22 krért kapja példányonként bérmentes küldéssel az egyesülettől. Melegen ajánljuk a naptárt különösen néptantóknak, jegyzőknek és mindenkinek, a ki a nép javát szívén viseli. A pénz előlegesen az országos közegészségi egyesület pénztárnokához, Budapestben, Eszterházy-utca 5. sz. alá küldendő.

— A közélet új alkalmából minden olvasó gondolkoznunk szokott a felől, mily szép irodalmi lapot rendeljen meg családja részére, a jövő évre. A választás nem könnyű, mert nem egy oly szépirodalmi lapunk van, melynek sikamos beltartalmát a család serdülő tagjainak kezébe adni nem lehet; így lapot kell tehát minden családnak tartania, a melyben szív nemestő erkölcsöket emel, s szórakoztatva tanító olvasmányokat talál az olvasó legyen az akár serdülő, akár felnőtt akár már előhaladott korú tagja is a családnak. Így lap a „Képes Családi Lapok”, melynek gondos szerkesztése különös nyelvet fordít arra, hogy bár mely fiatal leányunk is épp úgy kezébe adhatja az anyja, mit a hogy élvezettel olvashatja ő maga is. E lap körül az ország első rangú írói tömörülnek. Illusztrációi művészi kivitelűek s a lap mégis a legolcsóbb valamennyi szépirodalmi lap között. Melegen ajánljuk le lapot olvasóinknak. Mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal.

## Ü Z L E T.

Kimutatás a „Keoskeméti Takarékpénztár Egyesület” 1893. évi október havi forgalmáról.

B e v e t e l i:	
Pénztárállás 1893. szept. 30-án	67,672 frt 14 kr.
Betelekek számláján	169,283 „ 97 „
Különféle díjak	348 „ 47 „
„ kamatok	18,192 „ 37 „
Váltók	240,856 „ 34 „
Közzialog	710 „ — „
Jelzálogkölesönök	25,520 „ — „
Ösztr.-magy. bank girozámlán	31,043 „ 40 „
Ertékpapir számlán	100 „ — „
Adósok folyószámláján	9,669 „ 60 „
Hitelezők folyószámláján	15,000 „ — „
Ertékpapir jövedelem	2,250 „ — „
Ingatlan jövedelem számlán	176 „ 05 „
	575,822 frt 34 kr.
K i a d á s:	
Visszatett betét és tők. kamat	201,929 frt 28 kr.
Kifizetett folyó kamatok számláján	1,127 „ 28 „
„ visszeszám. kamat	143 „ 40 „
Váltók számláján	247,901 „ — „
Közzialog	3,250 „ — „
Jelzálog kölesönök	24,320 „ — „
Giró	42,750 „ — „
Ertékpapir	100 „ 60 „
Adósok folyószámláján	28,350 „ — „
Igazg. t. díj, tisztv. és szolgáltatás	882 „ — „
Üzleti költségek számláján	390 „ 61 „
Ösztalék	160 „ — „
Ingatlan jövedelem számlán	16 „ 91 „
10% betét kamatból	114 „ — „
Hitelezők folyószámláján	15,000 „ — „
Pénztárállás 1893. okt. 31-én	15,287 „ 26 „
	575,822 frt 34 kr.

## Piaci árjegyzék.

1893. november 10-én.	
Füstös baba meternázskánként	7.— krtól 7.20 krtig.
Készpénz	5.80 „ 5.—
Róz	5.30 „ 5.35 „
Árpá	6.— „ 6.20 „
Zab	6.80 „ 7.— „
Tengeri keoskeméti	5.40 „ 5.50 „
„ bánati	5.30 „ 5.35 „
„ csöves	3.— „ 3.20 „
Köles	5.— „ 5.20 „
Krumpló	1.50 „ 1.70 „
Szén	2.60 „ 2.80 „
Szalma	1.10 „ 1.30 „
Szalonna	— 46 „ — 70 „

## Hirdetmény.

2229. 1890.  
A város által Csókás Mihály és gyermekeitől kisajátított, s a 4-ik tized, Kasza-utca 407. szám alatt levő 153 □-ól ház-és malomtelek eladására, f. évi november hó 28-ik napján reggel 9 órakor, a gazdasági osztályban nyilvános árverés fog tartatni. Ezen árverésre venni szándékozóknak 50 forint betendő bánatpénzzel ellátva annak megemléstével hivatalnok meg, hogy a szóban levő üres telek becására 360 forint, és hogy a vételár 10 év alatt is törleszthető. Keoskemét, 1893. november 10.

## Gazdasági osztály.

3—1  
16,616. 1893.  
Hirdetmény.

Keoskemét th. város tulajdonához tartozó s az 1893/94-ik évi téli idényre levágható erdő és nád részletek eladására az árverések, ez évbén a következők sorrendben fognak a helyszínén megtartatni, nevezetesen:  
November 20-án reggel 9 órakor az ágasegyházi rét 20 részlet nád termésére; öszszjövétel az ágasegyházi koresmánál lesz.  
November 22-én reggel 9 órakor a szikrai fűzesben, a mult évi vágás mellett 23 részlet fűzfára.  
November 23-án reggel 9 órakor Szikrában, Nagy Lajos úr földje mellett, a mult évi vágás folytatásában 35 részlet épületfának való kanadai nyárfára.  
November 24-én reggel 9 órakor a „Solymos” rét több részlet nád termésére, s a tósi csőszháznál róza és nád eladására.

December 1-én reggel 9 órakor Monostoron, a volt zandár-kaszárnya mellett 32 részlet épületfának alkalmas kanadai és jegeny nyárfára.  
December 2-án reggel 9 órakor kis Bugacon, az ötmósi erdőben, a mult évi vágás folytatásában 33 részlet épületfának való nyárfára.

December 7-én reggel 9 órakor Felső-Pusztaszereben, a mult évi vágás folytatásában több részlet akác-és épületfának való nyárfára.  
December 13-án reggel 9 órakor Cethalban, a felső csőszház mellett, a mult évi vágásnál 35 részlet épületfának való nyárfára.

December 20-án reggel 9 órakor a kécskei út mellett az útkaparóhánál, 19 részlet akác-és nyárfára. Végül kijelentetik, hogy az árverésekben — a vételárak azonnali lefizetése mellett — vidékiek is részt vehetnek. Keoskemét, 1893. november 8-án.

## Gazdasági osztály.

2—1  
Van szerezni a naggyéremű közönséget tisztelttel értesíteni, miszerint ügyvédi irodámat Keoskeméten, nagy-vásári-utca 221. szám alatt megnyitottam. Elvállalok mindennemű bünyűgyi védelmet, örökösödési pereket, váltó-, kereskedelmi-és telek-könyvi ügyeket stb. Keoskemét, 1893. nov. hó.

## Szendrey Gerzson

3—1 köz-és váltó-ügyvédt volt országgyűlési képviselő.

## Ház

### és szőlővessző eladás.

Sárközy László IV. tized kis-budai-utca 132. sz. háza örökáron eladó; továbbá ugyanannál kapható igen szép beérett fajtszta sima szőlővessző: 25,000 olasz rizling, 13,000 piros chasselas, 18,000 fehér chasselas, 4,000 piros tramini és kisebb mennyiségben más borb-és csemegefajok is. 0—2

## Ház eladás.

I. tized Kis-vásári-utca 115. sz. BAGI LAJOS-főle ház, szabadkézből eladó. Értekezhetni ugyanott a tulajdonossal. 1—1

Több nevezetes kiállításon elsőrendű eredmél lett kitüntetve.

## Menyasszonyi kelengyék

(saját készítményű) paplanok, ágyceték (Maufrakoz), úgymint mindennemű kárpitos munkák és bútorok jó minőségben olcsó árért csak

Foschner Tamás-nál kaphatók. Raktár helyiség: Keoskemét, N.-kőrösi-utca 13. sz. 3—1

Több nevezetes kiállításon elsőrendű eredmél lett kitüntetve.

## Hirdetmény.

15,940. 1893.  
Az izsáki-út és a jász kerekegyházi határ közötti hallószegi járásból eladásra legújában kijelölt, s Nagy Lajos ügyvéd földje körül elterülő, s öszszesen 32 holdat és 168 □-let tevő 8 részlet, szőlő ültetésre alkalmas föld eladására, f. évi november hó 18-ik napján reggel 8 órakor, a helyszínén nyilvános árverés fog tartatni. Ezen árverésre venni szándékozóknak, minden egyes részlet után betendő 50 forint bánatpénzzel ellátva annak kijelentésével hivatalnok meg, hogy a vételár 10 év alatt is törleszthető és hogy az árveréskor az öszszjövétel Nagy Lajos ügyvéd földjénél lesz. Keoskemét, 1893. november hó.

Több nevezetes kiállításon elsőrendű eredmél lett kitüntetve.

## Hirdetmény.

1—1

## Arverési hirdetmény.

A keoskeméti kir. törvényeszk mint telekkönyvi hatóság részéről közhíríték, hogy S. Nagy Juliánna és társas végrehajtóknak (id.) S. Nagy János és társas végrehajtás szándéka által az öszszközösség megszűntetése iránt folyamatban levő végrehajtási ügyében, a keoskeméti 9071. sz. tjkébe A + 3913. hrsz. a. foglalt s (id.) S. Nagy János, kiskorú S. Nagy Juliánna, Mária, János, Anna és Erzsébet peres felek nevűn álló közös házbirtok tartozékaival együtt, 1200 frt kiküldési árú szolgáló becésárban az 1894. évi január hó 10-ik napján d. e. 9 órakor, mint egyetlen határidőben e kir. törvényeszk tki helyiségében megtartandó nyilvános árverésben az egyidejűleg megállapított s a hivatalos órák alatt e tki hatóságnál, valamint Keoskemét város polgármesteri hivatalában megtekinthető feltelek mellett a kiküldési árú alá is eladható fognak. Venni szándékozóknak tartozniuk a kiküldési árú szolgáló becésár 10%-át készpénzzel, vagy ovadéklepes értékpapirban a kiküldött kezéhez bánatpénzzel előre letenni. Kelt Keoskeméten, a kir. törvényeszk mint telekkönyvi hatóságnál 1893. évi október hó 13-án. Bogoss Endrő, kir. törvényeszk bíró.

## Gazdasági osztály.

1—1

## Arverési hirdetmény.

A keoskeméti kir. törvényeszk mint telekkönyvi hatóság részéről közhíríték, hogy S. Nagy Juliánna és társas végrehajtóknak (id.) S. Nagy János és társas végrehajtás szándéka által az öszszközösség megszűntetése iránt folyamatban levő végrehajtási ügyében, a keoskeméti 9071. sz. tjkébe A + 3913. hrsz. a. foglalt s (id.) S. Nagy János, kiskorú S. Nagy Juliánna, Mária, János, Anna és Erzsébet peres felek nevűn álló közös házbirtok tartozékaival együtt, 1200 frt kiküldési árú szolgáló becésárban az 1894. évi január hó 10-ik napján d. e. 9 órakor, mint egyetlen határidőben e kir. törvényeszk tki helyiségében megtartandó nyilvános árverésben az egyidejűleg megállapított s a hivatalos órák alatt e tki hatóságnál, valamint Keoskemét város polgármesteri hivatalában megtekinthető feltelek mellett a kiküldési árú alá is eladható fognak. Venni szándékozóknak tartozniuk a kiküldési árú szolgáló becésár 10%-át készpénzzel, vagy ovadéklepes értékpapirban a kiküldött kezéhez bánatpénzzel előre letenni. Kelt Keoskeméten, a kir. törvényeszk mint telekkönyvi hatóságnál 1893. évi október hó 13-án. Bogoss Endrő, kir. törvényeszk bíró.

## Arverési hirdetmény.

(1—1)

## Arverési hirdetmény.

Szentkirályi Kálmán úr, a bugaci felső pusztáján november hó 15-én 56 részlet erdőt fog árverés útján eladani, — melynek legnagyobb része szerszám és építlete alkalmas akác- és ugárfák — tallakozási hely a tisztállknál reggel 9 órakor. Koller Károly ispán. 2—2